

Ἐπεθύμεις πάντοτε οἰκονομίαν εἰς τὰ κατ' ἐμέ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸ ἐμάντευσ.

Ὁ Κωλέτης, ὁ ὑπουργός μου (τῶν Ἑσπετι- κῶν), ἐ χρημάτισεν ἰατρός τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Ἐλα- θε μέρος ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἐνεργὸν εἰς τὴν ἀπε- λευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος, εἰ καὶ ὀλιγώτερον γνω- στὸς τινῶν τῶν ἐνταῦθα μεγαλαύχων. Ἀπὸ τοῦ 1823 εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἑθνικοῦ, ἄλλως συν- ταγματικοῦ, κόμματος καὶ ἐστηρίχθη ἀείποτε εἰς τὴν Γαλλίαν. Ὁ Μαυροκορδάτος, ὁ ἀντίπα- λός του, εἶναι ὁ ἡγέτης τῶν Φαναριωτῶν καὶ τῶν Κοτσαμπασίδων τῆς Πελοποννήσου, στήριγ- μά του δὲ εἶναι ἡ Ἀγγλία, ἰδίως ἀπὸ τὴν ἐπο- χὴν τοῦ Dawkins.

Ὁ Roujoux κ' ἐγὼ δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ κοιμηθῶμεν. Ὁ ταχυδρόμος οὗτος φέρει ἀριθμὸν ἱκανὸν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἐγράψαμεν πρὸς φίλους. Εἴμεθα ἀποφασισμένοι νὰ ἐργασθῶμεν με- τὰ ζήλου. Εἰς ὅσους φίλους εὗρης εὐδιαθέτους νὰ ἔλθωσι πρὸς ἀποικισμὸν, δύνασαι νὰ ὑποσχε- θῇς οὐρανὸν ὠραῖον, κυβέρνησιν φιλελευθέραν, δι- καιώματα πολιτῶν Ἑλλήνων, πλήρη ἐλευθερίαν θρησκευτικὴν, ἔλλειψιν τίτλων εὐγενείας, νόμους καὶ ἔθιμα ἀξιολόγα, γῆν εὐφορωτάτην, κτλ.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ ἀποικισμὸς θὰ ἀρ- χίσῃ ἐκ τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Ἡλίδος. Ἡ ὡ- ραιότης τῶν παραλίων, ἡ ἐγγύτης τῶν Ἰονίων νήσων καὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ ἀφθονία δασῶν καὶ ὑδάτων, ἡ εὐφορία τῆς γῆς, αἰτιολογοῦν τὴν τοιαύτην προτίμησιν.

Πρέπει νὰ λάβῃ μέρος ἰσχυρὸν ἡ Γαλλία εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν ταύτην. Ἡ τροπολογία τοῦ περὶ πενήτων Νόμου ἐν Ἀγγλίᾳ θὰ διευκολύνῃ τὴν ἐκεῖθεν ἐξοδὸν ἀποίκων, ὑποδοθηοῦσης καὶ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως. Ἐὰν ἡ Γαλλία δὲν ἀ- προστείλῃ ἀριθμὸν ἱκανὸν ἀνθρώπων εἰς Πελοπόν- νησον, τὰ παραλία ταῦτα θὰ γείνωσιν Ἀγγλικά καὶ Αὐστριακά.

Ὡς πρὸς ὅρους παραχωρήσεως, σκοπεύομεν νὰ παραδεχθῶμεν καὶ πωλήσεις, καὶ πολυετεῖς ἐνοι- κιασεις, καὶ παραχωρήσεις διαρκεῖς ἐπὶ πληρω- μῇ ἐτησίου ἀποτίσεως. Ἀμα τελειωθῇ ἡ στατι- στικὴ ἐργασία, πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τὰς ἐπαρχίας ταύτας, θὰ στείλωμεν ὁδηγίας εἰς τοὺς προ- ξένους...

Ἀφότου ὁ Εἰχτάλ ἀνέλαβε τὰ νέα καθήκοντά του, δώσας τὸν συνήθη ὄρκον τῆς ὑπηρεσίας, ἔ- παυσε σημειῶν τὰς ἐντυπώσεις του εἰς τὸ ἡμερο- λόγιόν του. Σπάνιοι μόνον τινὲς ἐν αὐτῷ καὶ σύν- τομοι ἐγγράφαι μαρτυροῦν ὅτι δὲν τὸ ἐλησμόνη- σεν ὁλοσχερῶς. Οὕτω μετὰ τὴν 22αν Μαΐου, ὅτε ἀέδνησε εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυ- βερνήσεως ὁ ὀργανισμὸς τοῦ γραφείου τῆς Πολι-

τικῆς Οἰκονομίας,» ὁ Ἰούνιος παρέρχεται ὁλόκλη- ρος ἄνευ σημειώσεώς τινος. Ἀλλὰ τὴν

— «6/18 Ἰουλίου σημειοῦται ἀναχώρησις διὰ Σπέτσας, ὅπου εὐρίσκεται ὁ κ. Ἀβελ ἀσθενής.

— τῇ 10/22 Ἰουλίου, Ἐπιστροφή εἰς Ναύπλιον ἐπὶ τοῦ πλοίου ὁ Λεωνίδας τοῦ πλοιάρχου Μίση.

— 17/29 Ἰουλίου, Ἐπετηρὶς τῶν τριῶν ἡμε- ρῶν (τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1830) παρὰ τῷ Roujoux.

— 19/31 Ἰουλίου. Ἀφιξεις τοῦ πλοίου *la Di- ligente* φέροντος τὴν εἰδήσιν τῆς ἀνακλήσεως τῶν μελῶν τῆς Ἀντιβασιλείας Maurer καὶ Abel καὶ τοῦ πρέσβεως τῆς Βαυαρίας Gasser.

— 20/1 Αὐγούστου, Ἀφιξεις τοῦ *Cobel* καὶ τοῦ *Klengle*,» κτλ.

Ἄλλ' οὐδεμία ἐν τῷ σημειωματαρίῳ πληρο- φορία περὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Γραφείου ἢ περὶ τῶν λεπτομερειῶν τοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Ἐν- τούτοις ἀπὸ τὴν 19ην Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 18 Ὀκτωβρίου ἔ. π. ἐνέσκηψεν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας τρικυμία, τῆς ὁποίας τὰς ἀξιοπεριέργους περιπετείας βλέπομεν εἰς τὰ ἐπό- μενα ἐγγράφα, ἅτινα ἐν ἀντιγράφῳ διετήρησεν ὁ ἀρχαῖος τῆς Ἀντιβασιλείας ὑπάλληλος· ἡ ἀνάγνω- σὶς τῶν εἶναι διδασκτικὴ, ὡς ἐνδείξεις μικρὰ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἡ Ἑλλάς ἐκυβερνᾶτο τότε. Ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα.

(Ἔπειτα συνέχεια)

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΝΘΙΑΣ

(Μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν καὶ Ἀνδρέου Λωρῆ)

[Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου.]

[Συνέχεια. Βλ. σελ. 321]

Ἐκ πάντων λοιπὸν ἀπεδεικνύετο ὅτι ὁ Τούδωρ Βράουν ἦτο ἐν τῇ μυστηριώδει ἐκείνῃ ὑπόθεσι παράγων ἔχων σημασίαν ὅσην τοῦλάχιστον καὶ αὐτὸς ὁ Πατρίκιος Ὀδόνογαν. Δυνατὸν νὰ ἐγίνω- σκεν οὗτος τὸ ἀπόκρυφον ὅπερ μετέβαινον τόσον μακρὰν ὥπως διευκρινήσωσιν. Ἀν τοῦτο εἶχετο ἀ- ληθείας, ἔπρεπε νὰ εὐχαριστηθῶσιν ἄραγε ἢ ν' ἀνη- συχήσωσι διότι εἶχον αὐτὸν συνεπιβάτην; Ὁ Βρέ- δεζορδ ἔκλινε πρὸς τὴν δευτέραν γνώμην εὐρίσκων ἥκιστα καθησυχαστικὴν τὴν μορφήν τοῦ ἀνθρώ- που. Ὁ ἰατρός, τοῦναντίον, διςχυρίζετο ὅτι ὁ Τούδωρ Βράουν δυνατὸν νὰ ἠπατήθη καλῇ τῇ πίστει βεβαιώσας τὸν θάνατον τοῦ Ὀδόνογαν καὶ ὅτι πιθανὸν ὑπὸ τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἐξω- τερικὸν νὰ κρύπτη τίμιον χαρακτῆρα.

— Ἀν εἰζεύρῃ τίποτε, ἔλεγεν, ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν νὰ τὸ μάθωμεν ἐν τῇ οικειότητι, ἢ ὁποία κατ' ἀνάγκην γεννᾶται κατὰ τὴν διάρκειαν μακροῦ πλοῦ. Ἐν τοιαύτῃ

περιπτώσει εἶνε εὐτύχημα ὅτι τὸν ἔχομεν μαζί μας. Ὅπως δὴποτε, τότε θὰ ἴδωμεν τί τὸν θέλει τὸν Ὀδόντογαν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι θὰ κατορθώσωμεν ν' ἀνεύρωμεν τὸν Ἴρλανδόν.

Ὁ Ἐρικ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκφράσῃ τὸ αἶσθημα, ὅπερ ἡ θεὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ἤγειρεν ἐν αὐτῷ. Ἦτο ἀνώτερόν τι ἀντιπαθείας, ἦτο μίσος, ὁρμέφυτός τις ἐπιθυμία νὰ ὁρμήσῃ ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐκσφενδονήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀκαταμάχητος πεποίθησις κατέλαβε τὸν νέον ὅτι τὸ ἄτομον ἐκεῖνο ἐπέδρασεν ἐπὶ τὴν δυστυχίαν τοῦ βίου αὐτοῦ. Ἀλλὰ θὰ ἡρυθρία ἂν διέπραττέ τι ἐνεκα τῆς τοιαύτης προκαταλήψεως ἥ καὶ ἂν ἐξέφραζεν αὐτὴν μόνον. Ἡρκέσθη λοιπὸν νὰ εἴπῃ ὅτι, τὸ καθ' ἑαυτὸν, δὲν θὰ ἐδέχετο τὸν Τούδωρ Βράουν ὡς ἐπιβάτην, ἂν ἠρωτᾷτο.

Πῶς ἔπρεπε νὰ προσενηχθῶσιν αὐτῷ; Καὶ ἐπὶ τούτου αἱ γνώμαι ἦσαν δεδιχασμέναι. Ὁ ἱατρός ἔλεγεν ὅτι συνετὸν ἦτο νὰ δεῖξωσιν ἀβρότητα ἔστω καὶ κατ' ἐπίφασιν εἰς τὸν Τούδωρ Βράουν ὅπως πείσωσιν αὐτὸν νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ Βρέδεζορδ ὡς καὶ ὁ Ἐρικ ἠσθάνοντο σφοδρὰν ἀντιπαθειαν πρὸς τὴν κωμωδίαν ταύτην, ἄλλως δὲ ἦσαν βέβαιοι ὅτι οὐδ' αὐτὸς ὁ Σβαρευγκρόνα θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν ν' ἀφήσωσιν εἰς τὸν Τούδωρ Βράουν καὶ εἰς τὰς περιστάσεις τὴν φροντίδα νὰ χαράξωσιν αὐτοῖς τὴν τηρητέαν διαγωγὴν.

Ἡ προσδοκία δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Τὴν μεσημβρίαν ἀκριβῶς ὁ κώδων ἤχησε καλῶν εἰς τὸ γεῦμα. Ὁ Βρέδεζορδ καὶ ὁ ἱατρός μετέβησαν εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ πλοίαρχου. Εὐρον δὲ καθήμενον ἤδη τὸν Τούδωρ Βράουν, φέροντα τὸν πῖλον ἐπὶ κεφαλῇς ὡς πάντοτε, καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δεικνύοντα πρόθεσιν ὅπως συνάψῃ συνομιλίαν πρὸς τοὺς παρακαθημένους. Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος τηλικαύτην εἶχε σκαιότητα ὥστε ἀφώπλιζε καὶ αὐτὴν τὴν ἀγανάκτησιν. Ἐφαίνετο ἄγνοων καὶ τὰ ἀπλούστατα τῆς συμπεριφορᾶς στοιχεῖα, ἐλάμβανε πρῶτος ἐκ τῶν ἐδεσμάτων, ἐκλέγων τὰ καλλίτερα τεμάχια, τρώγων καὶ πίνων ὡς λάμια. Δις ἢ τρίς ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ Σβαρευγκρόνα ἀπέτειναν αὐτῷ τὸν λόγον· ἀλλ' οὐδ' ἀπαντήσεως ἤξισεν αὐτοὺς, διὰ νευμάτων μόνον ἀποκριθεὶς.

Ἐν τούτοις, περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἐν ᾧ ἐκαθάρριζε τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ διὰ πελωρίας ὀδοντογλυφίδος, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς ἐδρας εἶπεν εἰς τὸν κυβερνήτην Μαρσίλαν·

— Ποίαν ἡμέραν θὰ εἴμεθα εἰς τὸ Γιβραλτάρ;

— Εἰς τὰς 19 ἢ 20 νομίζω, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος.

Ὁ Τούδωρ Βράουν ἐξήγαγε σημειωματάριον ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ συνεβουλεύθη τὸ ἐν αὐτῷ ἡμερολόγιον.

— Τότε εἰς τὰς 22 θὰ εἴμεθα εἰς τὴν Μάλταν, εἰς τὰς 25 εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς εἰς τὸ Ἀδεν, ἐξηκολούθησεν ὡς μονολογῶν.

Ἐγερθεὶς δὲ ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατὰστρωμα καὶ ἤρξατο πάλιν διασκελίζων τὸ ἐπίστεγον.

— Ὡραῖον συνοδοιπόρον μᾶς ἐφόρτωσεν ἡ ἐπιτροπή! εἶπεν ὁ Μαρσίλας.

Ὁ Βρέδεζορδ ἐμελλε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, ὅτε φοβερὸς θόρυβος ἠμπόδισεν αὐτόν. Κραυγαὶ ἠκούσθησαν, ὕλακαί, φωναὶ συγκεχυμέναι. Πάντες ἠγέρθησαν καὶ ἔδραμον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Τὴν ταραχὴν ἐκείνην εἶχε προκαλέσῃ ὁ Κάλας, ὁ γροιλανδικὸς κύων τοῦ Ἑρσεβον. Ὡς φαίνεται ἡ φυσιογνωμία τοῦ Τούδωρ Βράουν δὲν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἐμπιστοσύνην, διότι ἀφ' οὗ ἐδήλωσε πρὸς αὐτὸν τὰς ἐχθρικὰς του διαθέσεις δι' ὑποκώφων γρυσμῶν ἰδὼν αὐτὸν ἐγγύθεν διερχόμενον ἐφώρμησε τέλος κατ' αὐτοῦ. Ὁ Τούδωρ Βράουν ἐξέβαλεν ἀμέσως βεβόλβερ ἐκ τοῦ θυλακίου του ἐτοιμασθεὶς νὰ πυροβολήσῃ, ὅτε ὁ Ὄθαν ἐγκαίρως προσδραμὼν, τὸν μὲν Βράουν ἀπεκάλυψε, τὸν δὲ κύνα ἀπέπεμψεν εἰς τὸ οἶκιόν του. Σφοδρὰ φιλονικία συνήφθη τότε. Ὁ Τούδωρ Βράουν πελιδνὸς ἐξ ὀργῆς ἐπέμενε νὰ φονεύσῃ τὸν κύνα. Ἀλλ' ὁ Ἑρσεβον προσελθὼν διεμαρτυρήθη ἐντόνως κατὰ τῆς προθέσεως ταύτης. Ὁ πλοίαρχος ἐπιφανεὶς τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμὴν παρεκάλεσε τὸν Τούδωρ Βράουν νὰ θέσῃ τὸ βεβόλβερ εἰς τὴν θήκην του, διέταξε δὲ ὅπως ὁ κύων φυλάττηται τοῦ λοιποῦ ἀλυσσόμενος.

Τοῦτο μόνον τὸ γελοῖον ἐπεισόδιον συνέβη τὰς πρώτας τοῦ πλοῦ ἡμέρας. Πάντες εἰσίστησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν σιγὴν καὶ τὴν παράδοξον συμπεριφορὰν τοῦ Τούδωρ Βράουν. Ἐν τῇ τραπέζῃ τοῦ πλοίαρχου ἐν τέλει οὐδ' ἐφρόντιζον πλεον περὶ αὐτοῦ ὥσπερ μὴ ἦτο παρὼν. Ἐκαστος ἐπέζητήσεν ἀσχολίας ἢ διασκεδάσεις κατὰ τὰς ἰδίας ἐξεις. Ὁ Μαλάριος, διελθὼν δύο ἡμέρας ἐν τῇ κλίνῃ, ἐγευματίσεν τὴν τρίτην, μετ' ὀλίγον δὲ ἡδυνήθη νὰ παίξῃ ἐπὶ ὥρας τινὰς οὐστ μετὰ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ Βρέδεζορδ. Ὁ Ἐρικ μεγάλως ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐδαπάνα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τὰς ὑπολειπομένας αὐτῷ στιγμᾶς. Ὁ πλοῦς τῆς Ἀλάσκας ἐξηκολούθει κανονικῶς.

Τὴν 11 διῆλθον τὴν νῆσον Ὀλανδ, τὴν 12 διέβησαν τὸ Σούνδειον, τὴν 13 ἀφίκοντο εἰς τὸν Σκαγεράκην, τὴν 14 εἰς τὴν Ἐλιγολάνδην, τὴν 15 εἰς τὸ Στενὸν τοῦ Καλαὶ καὶ τὴν 16 παρέκαμψαν τὸ ἀκρωτήριο τῆς Χάγης.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπομένης νυκτὸς ὁ Ἐρικ ἐκοιμάτο ἐν τῷ θαλαμίσκῳ του ὅτε ἀφυπνίσθη ὑπὸ μεγάλῃς σιγῆς αἰσθανθεὶς ὅτι δὲν ἠκούετο ὁ κρότος τῆς κινουμένης μηχανῆς. Δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ, διότι ἐπὶ τῆς τετραωρίας ἦτο ὁ Κζέλ-

κιστ, ἀλλ' ἐκ περιεργίας ἠγέρθη ὅπως λάβῃ πληροφορίας.

Ἐμαθε τότε ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀρχιμηχανικοῦ ὅτι βλαβέντος τοῦ ἀεροσίφωνος ἐγένετο ἀνάγκη νὰ ἐξαχθῇ τὸ πῦρ Ἐπλεε δὲ τῶρα τὸ πλοῖον διὰ τῶν ἰστίων ὑπὸ ἀσθενοῦς λιβὸς (γαρμπῆ) ὠθοῦμενον.

Ἡ ἀνάκρισις παρετάθη ἐπὶ πολὺ ἀλλ' οὐδαμῶς διηυκρίνησε τὸ αἷτιον τῆς ναυσιφορίας ταύτης. Ὁ μηχανικός προέτεινε νὰ προπορμισθῶσιν εἰς τὸν ἐγγύτερον λιμένα ὅπως ἐπιδιορθωθῇ ἡ μηχανή.

Ὁ πλοίαρχος Μαρσίλας αὐτοπροσώπως ἐξετάσας τὸ πρᾶγμα παρεδέξατο τὴν γνώμην ταύτην. Εὐρίσκετο τριάκοντα μίλλια μακρὰν τῆς Βρέστης, ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ στρέψῃ τὴν πῶραν τῆς Ἀλάσκας πρὸς τὸν μέγαν τοῦτον γαλλικὸν λιμένα.

ΙΓ'.

Διευθυνθῶμεν νοτιοδυτικῶς!

Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἀλάσκα ἠγκυροβόλησεν ἐν τῷ λιμένι τῆς Βρέστης. Ἡ ἐπιελθούσα αὐτῇ φθορὰ δὲν ἦτο εὐτυχῶς μεγάλη. Μηχανικός τις ἀμέσως προσκληθεὶς ὑπεσχέθη εἰς τρεῖς ἡμέρας νὰ ἐπισκευάσῃ πᾶσαν βλάβην. Μικρὰ λοιπὸν θὰ ἐπῆρχετο βραδύτης εἰς τὸ πλοῖον, ἂν ἔμελλεν ἐν μέρει νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸν χρόνον τοῦτον εἰς προμήθειαν γαιανθράκων ἀπαλλασσόμενον οὕτω τῆς ἀνάγκης νὰ σταθμεύσῃ εἰς Γιβραλτάρ, ὡς ἦτο ἐν τῷ ἀρχικῷ τοῦ πλοῦ προγράμματι. Μετατιθεμένου εἰς Μελίτην τοῦ δευτέρου σταθμοῦ προέκυπτε κέρδος εικοσιτεσσάρων ὥρων ἐλαττοῦν τὴν πραγματικὴν βραδύτητα εἰς δύο μόνον ἡμέρας. Τὸ δρομολόγιον δὲ τῆς Ἀλάσκας ὠρίζε διὰ τ' ἀπρόοπτα τριάκοντα τοῦλάχιστον ἡμέρας, οὐδόλως λοιπὸν ἀνησύχησαν οἱ ἐμπλέοντες, ἀλλ' ἀπεφάσισαν ὡς οἷον ἀπαρτίζοντες νὰ ὑποστῶσι τοῦτο τὸ ἀτύχημα.

Μετ' ὀλίγον ἐγνώσθη ὅτι τὸ ἀτύχημα ἐκεῖνο ἔμελλε νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς φαιδρὸν συμπόσιον. Ἡ ἔλευσις τῆς Ἀλάσκας εἶχε διαδοθῇ ἂν τὴν πόλιν, ἐπειδὴ δὲ διὰ τῶν ἐφημερίδων εἶχεν ἀγγελθῇ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς, τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ σουηδικοῦ πλοίου ἔτυχε φιλοφρονεστάτης δεξιώσεως. Ὁ νομάρχης καὶ ὁ δήμαρχος τῆς Βρέστης, ὁ λιμενάρχης καὶ οἱ κυβερνήται τῶν ναυλοχούντων πλοίων ἐπεσκέψαντο ἐπισήμως τὸν πλοίαρχον Μαρσίλαν. Γεῦμα καὶ χορὸς ὠργανώθησαν πρὸς τιμὴν τῶν τολμηρῶν ἐξερευνητῶν, οἵτινες ἔπλεον πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ Νόρδεντκιολδ. Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Μαλάριος καίτοι μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς θορυβώδεις ὁμηγύρεις ἐδέησεν ἀ παρακαθήσασιν εἰς τὸ ὑπὲρ αὐτῶν γεῦμα, ἐν ᾧ ὁ Βρέδεζορδ ἦτο ἐν τῷ ἀληθεῖ αὐτοῦ στοιχείῳ.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ νομάρχου κληθέντων συνδαιτυμόνων ἦτο καὶ ὑψηλὸς τις γέρων εὐγενὴς καὶ μελαγχολικὴν ἔχων φυσιογνωμίαν. Εὐθύς ἀμέσως ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ἐρικ, ὅστις

ἀνέγνω ἐν τῷ θλιβερόῳ πως βλέμματι τοῦ ἐναργῆ πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν. Ὁ γέρων οὗτος ἐκαλεῖτο Δουριώ, ἦν δὲ ἐπιτίμος γενικὸς πρόξενος, ἐνεργὸν μέλος τῆς Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας, λίαν γνωστὸς διὰ τὰς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Σουδᾶν περιοδείας αὐτοῦ. Ὁ Ἐρικ εἶχεν ἀναγνώσῃ τὰ περὶ τούτων ἔργα του μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος, δι' ὃ ὑπηνίξατο αὐτὰ κολακευτικῶς ἅμα τῇ ἀμοιβαίᾳ συστάσει. Ἀλλ' ὅσον δικαία καὶ ἂν ἦ ἡ τριαύτη ἐκτίμησις δὲν εἶνε συνήθης εἰς τοὺς περιηγητάς. Δυνατὸν, ὅσκις αἱ περιπέτειαι αὐτῶν προξενούσι θόρυβον, νὰ ἐκλύωσι τὸν χυδαῖον τοῦ πλήθους θαυμασμόν, ἀλλὰ σπανιώτερον συμβαίνει νὰ βλέπωσι τὰ ἔργα αὐτῶν ἐκτιμώμενα, ἐν αἰθούσαις ὑπὸ κριτῶν ἀρμοδίων. Ἡ πλήρης σεβασμὸς λοιπὸν ἐκτίμησις τοῦ νέου ὑπάρχου συνεκίνησε τὸν γηραιὸν γεωγράφον καὶ μειδίαμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν ὠχρῶν του χειλέων.

— Δὲν εἶμαι ἄξιος ἐπαίνων διὰ τὰς ἀνακαλύψεις ταύτας, εἶπεν ἀπαντῶν εἰς φιλοφρόνησιν τοῦ Ἐρικ περὶ τῶν ἐπιτυχῶν ἀνασκαφῶν, ἅς πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἐκτελέσῃ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ Ἀσσουάν. Ἐπροχώρουν ἐμπρός, ὡς ἄνθρωπος ζητῶν νὰ λησμονήσῃ σκληρὰς ὀδύνας, καὶ ὅστις ὀλίγον φροντίζει περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων, ἱκανὸν κρίνων ὅτι ἐπιδίδεται εἰς προσφιλεῖς αὐτῷ ἔργασίας. Τὰ λοιπὰ συνεπλήρωσεν ἡ τύχη...

Ὁ νομάρχης ἰδὼν τοσοῦτον συμφιλιωθέντας τὸν Ἐρικ καὶ τὸν Δουριώ ἐφρόντισε νὰ παρακαθήσῃ αὐτούς, ὥστε ἡ συνδιάλεξις των ἐξηκολούθησε καθ' ὅλον τὸ γεῦμα.

Ἐν ᾧ ἔπινον τὸν καφὲν προσῆλθεν εἰς τὸν ὑπαρχον τῆς Ἀλάσκας φαλακρὸς βραχυσώμος γέρων, συσταθεὶς αὐτῷ ὑπὸ τὸ ὄνομα δόκτωρ Κεργκαριδέκ, ὅστις ἄνευ προοιμίου τὸν ἠρώτησε ποία ἦτο ἡ πατρίς του. Ἐκπλαγείς ὀλίγον ἐπὶ τῇ ἐρωτῇ οἱ Ἐρικ ἀπήντησεν ὅτι ἦτο Σουηδὸς, ἡ ἀκριβέστερον Νορβηγὸς καὶ ὅτι ἡ οἰογένεια αὐτοῦ κατ' ὅκειν ἐν τῷ νομῷ τοῦ Βέργκεν. Εἶτα δ' ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τὸ αἷτιον τῆς τοιαύτης ἐρωτήσεως.

— Τὸ αἷτιον εἶνε ἀπλούστατον, ἀπεκρίθη ὁ γέρων. Μίαν ὥραν τῶρα σὰς παρατηρῶ ἀπὸ τὴν θέσιν μου, ἐν ᾧ ἔτρωγον, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι δὲν εἶδα ἀκόμη τὸν κελτικὸν τύπον τόσο ἐυκρινῶς ἐκδεδηλωμένον ὅσον εἰς σὰς!... Πρέπει νὰ σὰς εἶπω ὅτι καταγίνομαι πολὺ εἰς κελτικὰς μελέτας!... Πιστεύσατέ με δὲ ὅτι τῶρα πρῶτην φορὰν μοῦ συμβαίνει νὰ εὕρισκω κελτικὸν τύπον εἰς ἓνα Σκανδιναυόν! Τοῦτο θὰ εἶνε πολὺτιμος συμβολὴ εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἴσως δὲ πρέπει νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν Νορβηγίαν ἐν ταῖς χώραις τὰς ὁποίας ἐπεσκέψθησαν οἱ πρόγονοί μας Κέλται.

Ὁ Ἐρικ ἔμελλε βεβαίως νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τὸν ἐκ Βρέστης σοφὸν τοὺς λόγους οἵτινες ἀνῆρουν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὅτε ὁ δόκτωρ Κερ-

γκαριδέκ ἀπεστράφη ὅπως χαιρετήσῃ δέσποινάν τινα εἰσελθοῦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν, οὕτω δὲ ἡ συνδιάλεξις δὲν ἐχώρησε πέραν τοῦ σημείου τούτου. Ὁ νεαρὸς ὑπαρχος τῆς Ἀλάσκας θὰ ἐλθσμίνοι ὁλοσχερῶς τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο εἰ μὴ τὴν ἐπαύριον, καθ' ἣν στιγμὴν διέβαινον ὁδὸν παρακειμένην τῇ ἀγορᾷ, ὁ Σβαρευγκρόνα ἐλεγεν αὐτῷ αἰφνης, βλέπων βοηλάτην τινὰ ἐκ Μορμπιχάν.

— Παιδί μου Ἔρικ, ἂν μοῦ ἔμενεν ἀκόμη ἀμφιβολία τις διὰ τὴν κελτικὴν καταγωγὴν σου, ἡ ἀμφιβολία αὕτη ἐδῶ ἐξηλείφθη!... Κῦττα πόσον σοῦ ὁμοιάζουν ὅλοι αὐτοὶ οἱ Βρετανοὶ!... Ἔχουν τὸ ἴδιον μελαγχροινὸν χρῶμά σου, τὸ ὁστεῶδες κρανίον, τοὺς καστανοὺς ὀφθαλμούς, τὴν μαύρην κόμην, ὅλα ὡς καὶ αὐτὸ τὸ παράστημά σου!... Ἀς λέγῃ, ὅτι θέλει ὁ Βρέδεζορδ, ἐγὼ σὲ βεβαίω ὅτι εἶσαι γνήσιος Κέλτης.

Ὁ Ἔρικ ἀφηγήθη τότε τί εἶχεν εἶπῃ αὐτῷ τὴν προτεραίαν ὁ δόκτωρ Κεργκαριδέκ. Ὁ δὲ Σβαρευγκρόνα τοσοῦτον νῦφράνθη, ὥστε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν δὲν ἐλάλει περὶ ἄλλου τινός.

Ὡς οἱ ἄλλοι ἐπιβάται τῆς Ἀλάσκας καὶ ὁ Τούδωρ Βράουν εἶχε προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ νομάρχου, εἶχε δὲ ἀποδεχθῇ τὴν πρόκλησιν. Οἱ συμπλέοντες ὑπέθεσαν πρὸς στιγμὴν ὅτι ἔμελλε νὰ μεταβῇ φορῶν τὴν συνήθη αὐτοῦ ἀναβολήν, διότι οὕτω εἶχεν ἀποβῇ τοῦ πλοίου τὴν ὥραν τοῦ γεύματος. Ἀλλὰ βεβαίως λίαν σκληρὰν θεωρήσας τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ πίλου, καθ' ἣν στιγμὴν ἀκριβῶς ἡτοιμάζετο νὰ διαβῇ τὴν θύραν τοῦ νομαρχείου, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω. Καθ' ὅλην δὲ τὴν ἐσπέραν οὐδεὶς εἶδεν αὐτόν.

Ὁ Ἔρικ ἐπιστρέψας εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τὸν χορὸν ἔμαθε παρὰ τοῦ Ἑρσεβον ὅτι ὁ Τούδωρ Βράουν εἶχεν ἐπανακάμψῃ περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν καὶ ὅτι ἐδείπνησε μόνος. Μεθ' ὃ εἰσδύσας εἰς τὸ διαίτημα τοῦ κυβερνήτου ὅπως συμβουλευθῇ ναυτικόν τινα χάρτην, ἐξῆλθεν αὖθις εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς ἐκ τοῦ λιμένος κομισάσης αὐτόν λέμβου.

Αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι περὶ αὐτοῦ πληροφορίαι.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπαύριον, μέχρι τῆς πέμπτης ὥρας, ὁ Τούδωρ Βράουν δὲν εἶχεν εἰσεῖτι φανῇ. Ἐν τούτοις δὲν ἠγνόει ὅτι εἶχε περατωθῇ ἡ ἐπισκευὴ τῆς μηχανῆς, ὅτι οἱ λέβητες εἶχον πληρωθῇ καὶ ὅτι ὁ ἀπόπλους τῆς Ἀλάσκας δὲν ἔμελλε νὰ βραδύνῃ. Ὁ κυβερνήτης εἶχε προνοήσῃ ν' ἀναγγεῖλῃ τοῦτο εἰς πάντας, διέταξε λοιπὸν ν' ἀρθῇ ἡ ἀγκυρα.

Τὸ πλοῖον ἔμελλε νὰ λύσῃ τὸ ἀπόγειον, ὅτε ἀκάτιον ὁλοταχῶς ἐλαύνον ἐφάνη ἐρχόμενον ἐκ τῆς προκυμαίας. Πάντες ἐνόμισαν ὅτι ἐκόμιζε τὸν Τούδωρ Βράουν· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐγνώσθη

ὅτι ἔφερεν ἐπιστολήν, πρὸς ἐκπλήξιν πάντων, ἀπευθυνομένην εἰς τὸν Ἔρικ.

Ὁ Ἔρικ ἀνοίξας αὐτὴν εἶδεν ὅτι περιεῖχε ἀπλῶς τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Δουριῶ, ἐπιτίμου γενικοῦ προξένου, μέλους τῆς Γεωγραφικῆς εταιρίας, μετὰ τῶν λέξεων τούτων διὰ μολυβδίδος κεχαραγμένων:

«Καλὸν κατεῦδιον!... Καλὴν ἐπιστροφήν!...»

Ἡ μέριμνα ἐκείνη τοῦ συμπαθοῦς καὶ ἐγκρίτου γέροντος γεωγράφου συνεκίνησε τὸν Ἔρικ, καὶ δάκρυ ἀνέβλυσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ. Ἀπολείπων τῶν φιλόξενον ἐκείνην χώραν, ἣν μόλις ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐγίνωσκεν, ἐνόμιζεν ὅτι ἀπέλειπε τὴν ἰδίαν αὐτοῦ πατρίδα. Ἐνέθηκεν εἰς τὸ σημειωματάριον αὐτοῦ τὸ ἐπισκεπτήριον τοῦ Δουριῶ, δι' ἐλπίδος ἔχων ὅτι ὁ ἀποχαιρετισμὸς ἐκεῖνος τοῦ γέροντος ἔμελλε νὰ τῷ προξενήσῃ εὐτυχίαν.

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ Ἀλάσκα ἐξεκίνησε χωροῦσα πρὸς τὸ στόμιον τοῦ λιμένος. Τὴν ἔκτην ὥραν εἶχε διεκπεύσῃ καὶ ὁ πρωρεὺς ἤρχετο καλὸν κατεῦδιον.

Ἦτο εἰκοστὴ τότε Φεβρουαρίου, ὁ οὐρανὸς ἦτο αἰθριος, ὁ δὲ ἥλιος εἶχε δύσῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα ὅστις ἦτο διαυγής, ὡς μετὰ θερινὴν ἡμέραν. Ἀλλ' ἐπὶ ἤρχετο ἡ νύξ, ἔμελλε δὲ νὰ ᾖ σκοτεινὴ, διότι ἡ σελήνη θ' ἀνέτελλε τὴν δεκάτην ὥραν. Ὁ Ἔρικ φυλάττων κατὰ τὴν πρώτην τετραωρίαν, ἐβάδιζεν ἡσύχως ἐπὶ τοῦ πρυμναίου καταστρώματος, τῷ ἐφαίνετο δὲ ὅτι μετὰ τοῦ Τούδωρ Βράουν εἶχε συναπέλθῃ τὸ κακοποιὸν πνεῦμα τῆς ἀποστολῆς.

— Ἐκτός ἂν τοῦ καταιβῇ νὰ μᾶς ἐνταμώσῃ εἰς τὴν Μελίτην ἢ εἰς τὸ Σουέζ! εἶπε καθ' ἑαυτόν!

Ἦτο δὲ δυνατόν τοῦτο, — πιθανὸν μάλιστα — ἂν ὁ Τούδωρ Βράουν ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὴν μακρὰν περιδρομὴν ὃν ἔμελλε νὰ ἐκτελέσῃ ἡ Ἀλάσκα ὅπως μεταβῇ εἰς Αἴγυπτον. Ἐν ᾧ τὸ πλοῖον θὰ περιέπλεε τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν, οὗτος, ἂν ἤθελεν, ἠδύνατο νὰ διαμείνῃ ἐπὶ ἐβδόμαδα ἐν Παρίσις καὶ νὰ προφθᾷς ἔπειτα τὴν Ἀλάσκαν διὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ τῶν Ἰνδιῶν εἴτε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εἴτε ἐν Σουέζ, ἢ καὶ ἐν Ἀδεν, Κολόμβῃ τῆς Κεϋλάνης, Σιγγαπόρῃ ἢ Ὑοκοχάμα.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τοῦτο ἦτο ἀπλὴ πιθανότης. Τὸ πραγματικὸν ἦτο ὅτι ἔλειπε μακρὰν καὶ τοῦτο ἤρκει ὅπως πάντες γίνωσιν εὐθυμοί.

Δι' ὃ τὸ περὶ τὴν ἔκτην καὶ ἡμίσειαν δεῖπνον ἦτο πλήρες ζωῆς καὶ παιδρότητας. Κατὰ τὸ ἐπιδόρπιον προέπιον ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἀποστολῆς, ἣν ἕκαστος συγεδύαζε, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐκρινῶς ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ, πρὸς τὴν ἀπουσίαν τοῦ Τούδωρ Βράουν. Εἶτα δὲ ἀνῆλθον εἰς τὸ κατὰστρωμα ὅπως καπνίσωσιν ἐν σιγάρων.

Τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἦτο βαθύ. Μακράν, πρὸς βορρᾶν, ἐφκίνοντο φωτοβολοῦντες οἱ φάροι τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀγίου Ματθαίου, τοῦ τῶν Μαύρων Πετρῶν, καὶ τοῦ Οὐεσσάν. Πρὸς νότον ὀπίσω αὐτῶν ἐφαίνετο τὸ μέγα ἀκίνητον φῶς τοῦ Βεκτουράζ ἢ τὸ ὑποτρεμόν καὶ διαλείπον τοῦ Τεβεννέκ. Τὸ μικρὸν ἀκίνητον φῶς τῆς ἀποκρήνου ἀκτῆς τοῦ Βεκτουράζ, ὅπερ φωτίζει δύο μόνον τομεῖς, ἓνα μὲν 41 μοιρῶν ἔτερον δὲ 30 πρὸς δυσμᾶς, εἶχεν ἀγγεληθῇ, τοῦθ' ὅπερ ἀπειδεῖκνυν ὅτι ἠυπλόουν. Καὶ πλαγίως δ' ἔτι τῆς Ἀλάσκας, ἀριστερᾷ, ἔλαμπεν ὁ φάρος τῆς νήσου Σέν, ἀκτινοβολῶν, ἀνὰ τέσσαρα δευτερόλεπτα. Μέσος ἄνεμος ὑποπνέων πετάχυνε τὸν δρόμον τοῦ πλοίου, ὅθεν ὀλίγον παρεκκλίετο εἰ καὶ ὁ σάλος τῆς θαλάσσης ἦτο οὐχὶ μικρός.

Καθ' ἣν στιγμήν οἱ συνδαιτυμόνες ἀνήρχοντο εἰς τὸ κατὰστροφμα ὁ ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας εἶχε περπατῶσαι τὴν δρομομέτρησιν.

— Δέκα κόμβους καὶ ἓν τέταρτον, εἶπεν εἰς τὸν κυβερνήτην χωρήσαντα πρὸς αὐτὸν ὅπως ἴδῃ τὸ ἐξαγόμενον αὐτῆς.

— Ὡραῖος δρόμος! εἰς τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἦτο ἄσχημον νὰ ἐγίνόμεθα συνδρομηταὶ διὰ πενήντα ἢ ἐξήντα ἡμέρας, εἶπε γελῶν ὁ ἱατρός.

— Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ κυβερνήτης, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ εἴχομεν ἀνάγκην νὰ καύσωμεν πολλὰ κάρβουνα διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸν Βερίγγειον πορθμόν.

Τοιαῦτα δ' εἰπὼν ἀφῆκε τὸν ἱατρὸν καὶ κατήλθε πάλιν εἰς τὸν θάλαμόν του. Ἐκεῖ δ' ἐξέλεξεν, ἀπὸ μεγάλης σκευοθήκης ἀνοικτῆς ὑπὸ τὰ βαρόμετρα καὶ τὰ ναυτικὰ ὥρολόγια, χάρτην ὃν ἀνέπτυξεν ἐπὶ τοῦ γραφείου αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ ἔντον φῶς πελωρίας λυχνίας ἀπὸ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένης. Ὁ χάρτης οὗτος ἦτο τοῦ βρετανικοῦ ναυαρχείου δεικνύων πᾶσαν τὴν θαλασσίαν χώραν ἣν εἶχε τέως διανύσῃ ἡ Ἀλάσκα μεταξὺ τῆς 47 καὶ 49ης μοίρας βορείου πλάτους τῆς 4ης καὶ 5ης μοίρας δυτικοῦ μήκους τοῦ Γρηνβίχ. Ὁ χάρτης εἶχεν ἐπιφάνειαν ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου περίπου. Αἱ ἀκταί, αἱ νῆσοι, τὰ ἀκίνητα ἢ περιστροφικὰ τῶν φάρων πυρά, αἱ σύρτεις, τὰ βάθη ὡς καὶ αἱ διευθύνσεις ἦσαν λεπτομερῶς σεσημειωμένα. Διὰ τοιούτου χάρτου καὶ πυξίδος μόνον καὶ παιδίον ἔτι ἡδύνατο ἴσως νὰ κυβερνήσῃ τὸ μέγιστον τῶν πλοίων ἐν τοῖς ἐπικινδύνοισι οὐχ ἦτον πρκαλλοίς τούτοις ἐν οἷς πρὸ μικροῦ ἔτι ἐγκριτος ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ, ὁ ὑπαρχος Μάξ, ὁ ἐξερεινότης τοῦ Νίγηρος ἀπώλετο, αὐτάνδρου ναυαγιστῆς τῆς Μαρίσσης, μετ' ἄλλα πλοῖα τὴν αὐτὴν σχόνα τύχην.

Κατὰ τύχην ὁ κυβερνήτης Μαρσίλας οὐδέποτε εἶχε πλεύσῃ τὴν θάλασσαν ἐκείνην. Πράγματι δὲ μόνη ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ προσορμισθῇ εἰς Βρέστην ἤγαγεν αὐτόν, εἰδ' ἄλλως θὰ διήρχετο

πελάγιος. Μόνον λοιπὸν ἐκ συντόνου μελέτης τοῦ χάρτου ἡδύνατο νὰ πεισθῇ ὅτι ἡ Ἀλάσκα ἠυπλόει. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο ἀπλούστατον. Ἀπολείπων ἀριστερὰ τὸ Ποαντουβάν, τὸ Βεκτουράζ καὶ τὴν νῆσον Σέν, ὅπου κατὰ τὸν θρύλον διέτριβον αἱ ἐννέα Δρυάδες, σχεδὸν πάντοτε κεκαλυμμένην ὑπὸ τῶν ψεκᾶδων τῶν βρυχωμένων κυμάτων, ἤρκει νὰ πλεύσῃ εὐθὺ πρὸς δυσμᾶς ὅπως ἀναστρέψῃ πρὸς νότον ὡς ἀνήγετο εἰς τὸ πέλαγος. Τὸ ἀκίνητον φῶς τοῦ φάρου τῆς νήσου ἐδείκνυν εὐκρινῶς τὴν θέσιν αὐτῆς, κατὰ τὸν χάρτην δέ, μείον τοῦ τετάρτου τοῦ μιλλίου πρὸς δυσμᾶς τοῦ φάρου τούτου, ἡ νῆσος ἀπέληγεν ἀποτόμως εἰς ἀπορρώγας βράχους, περιβαλλομένη ὑπὸ ἐλευθέρας θαλάσσης βαθυνομένης ἀμέσως μέχρις ἑκατὸν μέτρων. Τὸ πρὸς καθορισμὸν τῆς διευθύνσεως σημεῖον τοῦτο ἦτο πολὺτιμον κατὰ τὴν ζοφεράν ἐκείνην νύκτα, ὁ δὲ κυβερνήτης μετὰ λεπτομερῆ ἐξέτασιν τοῦ χάρτου ἀπεφάσισε νὰ προσεγγίσῃ αὐτὸ πλείοτερον ἴσως παρ' ὅσον θὰ ἔπραττεν ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, τουτέστι νὰ ἀναπλεύσῃ τρία ἢ τέσσαρα μίλλια πρὸς τὸ πέλαγος. Ἀνῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ κατὰστροφμα, ἐπεθεώρησε τὴν θάλασσαν καὶ εἶπε εἰς τὸν Ἐρικ νὰ διευθύνῃ τὸ πλοῖον εἰκοσιπέντε μοίρας νοτιοδυτικῶς.

Ἡ διαταγὴ ἐκείνη ἐξέπληξε τὸν νέον ὑπαρχον.

— Νοτιοδυτικῶς, εἶπατε; ἡρώτησε μετὰ σεβασμοῦ νομίσας ὅτι κακῶς εἶχεν ἀκούσῃ.

— Εἶπα νοτιοδυτικῶς, ἐπανάλαβε ὀλίγον τι ξηρῶς ὁ κυβερνήτης. Μήπως δὲν σᾶς ἀρέσκει ἡ διεύθυνσις αὕτη;

— Ἀφ' οὗ μ' ἐρωτᾶτε, κύριε κυβερνήτα, πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι δὲν μοῦ ἀρέσκει, εἶπε πεπαρησιασμένως ὁ Ἐρικ. Θὰ ἐπροτίμων νὰ πλεύσωμεν ἐπὶ πολὺ ἀκόμη πρὸς δυσμᾶς.

— Πρὸς τί;... Διὰ νὰ χάσωμεν ἀνωφελῶς καὶ ἄλλην μίαν νύκτα;

Ὁ τόνος τοῦ κυβερνήτου δὲν ἐπεδέχετο ἀντίρρῃσιν, ὁ Ἐρικ λοιπὸν ἔδωκε τὴν διαταγὴν ἣν εἶχε λάβῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ πλοίαρχος ἦτο πεπειραμένος ναυτικός, καὶ εἰς τὴν γνώμην αὐτοῦ ἡδύνατο πλήρη νὰ ἔχῃ πεποιθήσιν.

Ὅσον μικρὰ δὲ καὶ ἂν ἦτο ἡ ἀλλαγὴ τῆς διεύθυνσεως ἤρκεσεν ὅπως μεταβάλλῃ τὸν πλοῦν τοῦ πλοίου. Ἡ Ἀλάσκα ἤρξατο σφοδρῶς παρακυλιόμενη, εἰς ἐκάστην δὲ περιδίνῃσιν ἡ πῶρα ἐβυθίζετο εἰς τὸ ὕδωρ. Πέριξ αὐτῆς ἠκούετο ὑπόκωφός τις παφλασμὸς κυματίων ἐπαφριζόντων. Τὸ δρομόμετρον ἐδείκνυε δεκατέσσαρας κόμβους, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνεμος καθίστατο σφοδρότερος, ὁ Ἐρικ ἔκρινε φρόνιμον νὰ διατάξῃ νὰ δέσῃσι δύο σειρὰς ἰστιῶν.

Ὁ ἱατρός καὶ ὁ Βρέδεζορντ ὑπὸ αἰφνιδίας ναυτίας καταληφθέντες δὲ ἐβράδυναν νὰ κατέλθωσιν εἰς τοὺς θαλαμίσκους αὐτῶν. Ὁ κυβερ-

νήτης, βαδίσας ἐπὶ τινα λεπτὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, κατέβη ἐπίσης.

Ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν εἰς τὸν θάλαμόν του προσέδραμεν ὁ Ἔρικ ἐσπυσμένως.

— Κυβερνήτα, εἶπεν ὁ νέος, ἀκούω πρὸς τ' ἀριστερὰ ὑπόπτους κρότους. Νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε κύματα συντριβόμενα ἐπάνω εἰς βράχους!.. Ἐπομένως ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μου πλέομεν ἐπικίνδυνον δρόμον.

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, αὐτὴ ἡ ἀνησυχία σας εἶνε ἀνυπόφορος! ἀνέκραξεν ὁ κυβερνήτης. Ποῖον κίνδυνον φοβείσθε ἀφ' οὗ ἀπέχομεν ἀπὸ τοὺς βράχους τρία μίλλια σωστὰ ἂν ὄχι τέσσαρα;

Ἀνυπομόνως δὲ διὰ τοῦ δακτύλου ἐδείκνυνεν ἐπὶ τοῦ ἀνεπτυγμένου ἐπὶ τοῦ γραφείου αὐτοῦ χάρτου τὴν νῆσον Σέν, ἣτις ἠνωροῦτο ὡς φρουρὸς εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Βρετάνης.

Ὁ Ἔρικ παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν διεύθυνσιν τοῦ δακτύλου ἐκείνου· εἶδε δ' εὐκρινῶς τῷ ὄντι ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ἐσημειοῦτο ἐν τοῖς πέρασιν τῆς νήσου ὑπὸ βαθέων ὑδάτων περιβαλλομένης. Τὰ σημεῖα ἐκεῖνα ἦσαν καθησυχαστικώτατα. Ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἦτο φρεναπάτη ὁ κρότος ἐκεῖνος τῶν θραυομένων κυμάτων, ὃν εἶχεν ἀκούσῃ ἀριστερόθεν, δηλαδὴ ὑπὸ τὸν ἄνεμον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐκ μικρᾶς ἀποστάσεως.

Παράδοξον πρᾶγμα, ὅπερ ὁ Ἔρικ μόλις ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ πρὸς ἑαυτόν· τῷ ἐφαίνετο ὅτι τὸ περιγράμμα τῶν ἁκτῶν, ὅπερ εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν ἦτο ὅλως διάφορον τῆς φοβερᾶς εἰκόνης ἣν ἡ μνήμη αὐτοῦ εἶχε τηρήσῃ περὶ τῶν παρχίων τούτων, ὡς εἶδεν αὐτὰ περιγραφόμενα ἐν ταῖς γεωγραφίαις. Ἀλλ' ἦτο δυνατόν ν' ἀντιτάξῃ ἐντύπωσιν φευγαλέαν, ἀόριστον ἀνάμνησιν πρὸς τὸ θετικὸν καὶ ἀκριβὲς γεγονός ὅπερ ἀποτελεῖ χάρτης τοῦ βρετανικοῦ ναυαρχείου!.. Ὁ Ἔρικ δὲν ἐτόλμησεν. Οἱ χάρται τοῦτον ἀκριβῶς ἔχουσι τὸν προορισμόν, νὰ προφυλάττωσι τοὺς ναυτιλλομένους τῆς πλάνης τῆς μνήμης αὐτῶν. Χαιρετίσας λοιπὸν τὸν πλοίαρχον ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ἀλλὰ πρὶν θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀντήχησε κραυγὴ:

— «Ὑφαλος δεξιὰ!» ἦν ἐπηκολούθησεν ἀμέσως ἑτέρα: «Ὑφαλος ἀριστερὰ!»

Ἠκούσθη τότε ἐκ τοῦ καταστρώματος συριγμὸς συνοδευθεὶς ὑπὸ σφασμασμοῦ τοῦ πλοίου καὶ σειρᾶς χειρισμῶν ἀλλεπαλλήλως ἐκτελεσθέντων. Ἡ Ἀλάσκα ἐπέσχε τὸν πλοῦν εἰς τὰ ὀπίσω παλινδρομήσασα... Ὁ κυβερνήτης ὤρμησεν εἰς τὴν κλίμακα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἤκουσε κρότον ὁμοιάζοντα πρὸς ἐπιτριβὴν ἐλκῆθρου ἐπὶ τῆς χιόνης. Αἰφνὴς τρομερὸς τιναγμὸς κατέρριψεν αὐτὸν ὑ-

πτιον συγκλονήσας τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς τροπιδος μέχρι τοῦ ἄκρου τῶν ἱστῶν!.. Εἶτα δ' ἐπῆλθε σιγὴ καὶ ἡ Ἀλάσκα ἔμεινεν ἀκίνητος.

Εἶχε σφηνωθῇ μεταξύ δύο ὑφάλων.

Ὁ κυβερνήτης Μαρσίλας καθημαγμένος τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς πτώσεως ἀνηγέρθη ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τὸ κατάστρωμα· ἀπερίγραφτος σύγχυσις ἐπεκράτει ἐπ' αὐτοῦ. Περιδεῖς οἱ ναῦται εἰσώρμην εἰς τὰς ἀκάτους. Τὰ κύματα συνερρήγνυντο μακνωδῶς κατὰ τοῦ νέου τούτου σκοπέλου ὃν ἀντέτασσε κατ' αὐτῶν τὸ ναυαγῆσαν πλοῖον. Οἱ δύο φωτοβόλοι ὀφθαλμοὶ τῆς νήσου Σέν ἀμειλίκτως ἐπὶ τὴν Ἀλάσκα ἀτεινίζοντες ἐφαίνοντο μεμφομένοι αὐτὴν ὅτι ἐνέπεσεν εἰς τὸν κίνδυνον ὃν οὗτοι καθῆκον εἶχον· ἀναγγέλλωσιν εἰς τοὺς παρπλέοντας. Ὁ Ἔρικ ὀρθὸς ἐπὶ τῆς γεφύρας καὶ πρὸς τὰ δεξιὰ κύπτων προσεπάθει νὰ διασχίσῃ τὴν σκοτίαν διὰ τοῦ βλέμματος καὶ ἐξακριβώσῃ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.

— Ἐπὶ τέλους, κύριε, τί συμβαίνει; ἀνέκραξεν ὁ κυβερνήτης τεταραγμένος εἰσέτι ἐκ τῆς πτώσεως αὐτοῦ.

— Συμβαίνει, κύριε, ὅτι διευθυνθέντες νοτιοδυτικῶς, κατὰ τὰς διαταγὰς σας, ἐπέσαμεν ἐπὶ ὑφάλων! ἀντίπερ ὁ Ἔρικ.

Ὁ κυβερνήτης Μαρσίλας οὐδὲ λέξιν ἀπήντησε. Τί ἡδύνατο νὰ εἴπῃ; Στραφεῖς δὲ διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα.

Τραγικὴ μὲν ἦτο ἡ κατάστασις τῶν ναυαγῶν, ἀλλ' ὁ κίνδυνος δὲν ἐφαίνετο ἐπικείμενος. Αὐτὴ ἡ ἀκίνησις τοῦ πλοίου, ἡ παρουσία τῶν δύο φάρων, ἡ γειτνίασις τῆς στερεᾶς ἐναργῶς μαρτυρουμένη ὑπὸ τῶν βράχων ἐν οἷς εἶχεν ἐνσφιχθῇ ἡ Ἀλάσκα, πάντα ταῦτα στυγνὸν μόνον καθίσταντο τὸ δυστύχημα τοῦτο ἀλλ' οὐχὶ καὶ φοβερόν. Ὁ Ἔρικ, τὸ κατ' ἑαυτόν, τοῦτο μόνον ἐξῆγε τὸ πόρισμα, ὅτι ἀδύνατος πλέον κατέστη ὁ πλοῦς καὶ ὅτι ἀπώλεσε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Πατρίκιον Ὀδόνογαν!..

Ἀλλὰ μόλις ἐστομίσας τὴν δριμυτείαν πῶς πρὸς τὸν πλοίαρχον ἀπάντησιν, ἣν ὑπηγόρευσεν αὐτῷ ἡ πικρία ἧς ἦτο πλήρης ἡ καρδιά του, μετεμελήθη. Κατῆλθε λοιπὸν τῆς γεφύρας εἰς τὸ κατάστρωμα ζητῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸν πλοίαρχον, σκοπῶν νὰ παραμυθήσῃ καὶ θαρρύνῃ αὐτόν, εἰ δυνατόν.

Ἀλλ' ὁ κυβερνήτης εἶχε γίνῃ ἄφαντος, πρὶν ἢ δὲ παρέλθωσι τρία λεπτὰ πυροβολισμὸς ἠκούσθη ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτοῦ.

Ὁ Ἔρικ προσέδραμεν ἐν σπουδῇ. Ἡ θύρα ἦτο ἔσθθεν κεκλεισμένη, ὁ δ' ὑπαρχος διέερρξεν αὐτὴν διὰ λακτίσματος.

Ὁ κυβερνήτης Μαρσίλας ἔκειτο ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ τάπητος, συντετριμμένον ἔχων τὸ κρανίον, καὶ πολὺστροφον κρατῶν ἐν τῇ δεξιᾷ.

Ἐξ ἰδίου σφάλματος ἰδὼν ναυαγῆσαν τὸ πλοῖον

εἶχεν ἀποκτείνῃ ἑαυτόν, ὁ θάνατος δ' ἐπῆλθεν ἀκαριαίως. Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Βρέδεζορδ δραμόντες μετὰ τὸν νέον ὑπαρχον εὖρον νεκρὸν τὸν πλοίαρχον.

Ἄλλ' ὁ χρόνος δὲν ἦτο ἀρμόδιος πρὸς ματαίους σχετλιασμούς. Ὁ Ἐρικ ἀφείς εἰς τοὺς δύο φίλους του τὴν φροντίδα τοῦ ν' ἀνεγείρωσι τὸ πτώμα τοῦ πλοίαρχου καὶ ἀποθέσωσιν εἰς τὴν κοίτην, ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατὰστροφμα, ὡς ἦτο τὸ καθήκον αὐτοῦ, ὅπως μεριμνήσῃ περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ πληρώματος.

Ἐν ᾧ διήρχετο πρὸ τοῦ θαλαμίσκου τοῦ Μαλαρίου, ὁ ἀγαθὸς δημοδιδάσκαλος ἀρπυνισθεὶς ὑπὸ τῆς ἀκινήσιας τοῦ πλοίου καὶ τοῦ πυροβολήματος, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξήγαγε τὴν λευκώτριχα αὐτοῦ κεφαλὴν, φοροῦσαν τὸν ἀπαραίτητον ἐκείνων ἐκ μαύρης μετὰξξης σκούφον. Ἀπὸ τῆς Βρέστης ὑπνωττεν ἀκαταπαύστως καὶ οὐδὲν εἶχε νοήσῃ τῶν συμβάντων.

— Τί τρέχει;... τί τρέχει;... ἠρώτησεν ἡρέμα.

— Τί τρέχει; ἀπήντησεν ὁ Ἐρικ. Ἡ Ἀλάσκα ἐπεσεν ἔξω καὶ ὁ πλοίαρχος νῆτο χειριάσθη.

— ὦ! ἀνέκραξεν ὁ Μαλάριος κατὰπληκτος.

Ἀλλὰ τότε, παιδί μου, ἐναύχησε καὶ ἡ ἀποστολή μας!...

— Αὐτό, ἀγαπητέ μοι διδάσκαλε, εἶνε ἄλλο ζήτημα, εἶπεν ὁ Ἐρικ. Ἐγὼ δὲν ἀπέθανα, ἐφ' ὅσον δὲ μοῦ μένει καὶ ἡ ἐλαχίστη πνοή ζωῆς, θὰ λέγω: Ἐμπρός!

(Ἔπεται συνέχεια.)

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Αἱ κυρίαι τοῦ Γολγοθᾶ.

[Συνέχεια· 78ε σελ. 332.]

Εἰσερχόμενοι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα, κατανοοῦμεν ὅτι τὸ νοσοκομεῖον προώρισται ν' αὐξήσῃ καὶ νὰ περιλάβῃ πλείονας ἀρρώστους. Τῷ ὄντι, τὰ πάντα ἐκεῖ εἶναι πρόσκαιρα. Ὁ κεντρικὸς διάδρομος καὶ οἱ θάλαμοι χωρίζονται διὰ σани-δωμάτων, δυναμένων εὐκόλως νὰ ἀφαιρεθῶσιν, ἵνα σχηματισθῇ δεύτερον ὑπνωτήριον εὐρὺ καὶ ἄριστα φωτιζόμενον. Πρὸς τὸ παρὸν καὶ ἔως οὐ ἐξεύρωσι πόρους, τὸ πάτωμα τοῦτο κατοικεῖται ὑπὸ τῶν ἐνοίκων κυριῶν, ἅς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν καὶ ὑποτρόφους, καθότι οὐ μόνον περιθάλλουσι τὰς ἐκ καρτείου πασχούσας, διευθύνουσι τὴν τῶν ἀναγκαίων προμήθειαν, ἐπιτηροῦσι τὴν λιναποθήκην, τὸ πλυντήριον, καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ἐπιδέσμων καὶ τῶν σπληνίων, σημαίνουσι τὸν κώδωνα τῆς ἐγέρσεως, κρατοῦσι τοὺς λογαριασμούς καὶ τὴν ἀλληλογραφίαν, συμφωνοῦσι μετὰ τῶν προμηθευτῶν, παρακάθηνται ταῖς ἀρρώστοις κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, νεκράς δὲ τὰς πλύνουσι, τὰς σαβανοῦσι, τὰς συνο-

δεύουσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καταβάλλουσι καὶ τροφεία, ὡς περιηγήτριαι τῆς ἀγαθοεργίας καταλύσασαι ἐν τῷ μεγάλῳ ξενοδοχείῳ τῆς φιλανθρωπίας. Παρὰ τῶν ἀρρώστων οὐδεμία ζητεῖται ποτὲ ἀντιμισθία, ἀλλ' αἱ νοσοκόμοι πληροῦνται τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ζῶσι παρ' αὐταῖς καὶ τοῦ νὰ ἐγείρωνται τὴν νύκτα πρὸς περιθάλλειν αὐτῶν. Οἱ θάλαμοι τῶν κυριῶν εἶναι φαιδροὶ καὶ πλήρεις ζωῆς, οὐδὲν ἔχοντες τῆς στυγνῆς κανονικότητος, ἥτις εἶναι πολλάκις τοσοῦτον θλιβερά ἐν τοῖς μοναστηρίοις τῶν θρησκευτικῶν σωμάτων.

Ἐκάστη τῶν ἐνοίκων κυριῶν διασκευάζει τὸ δωμάτιόν της κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῇ. Αἱ κλίναι ἐκ μαονίου, ἔχουσι καλὴν στρωμνήν, ἐφ' ἧς καλὸς ὕπνος δύναται νὰ ἐπανορθώσῃ τὰς ἐξηντημένας δυνάμεις. Ὑπάρχουσι δὲ ἐν τοῖς δωμάτιοις ἐκείνοις καὶ παραπετάσματα πολὺπτυχα καὶ τράπεζαι κεκαλυμμέναι ὑπὸ κομφῶν ἀντικειμένων, εἰς ὧν τὴν χρῆσιν τοσοῦτον ἀρέσκονται αἱ γυναῖκες. Ἀπὸ τῶν τοίχων κρέμονται προσωπογραφίαι διηνεκῶς ἀναμνησκουσαι τοὺς ἀπόντας, χειρόκτια δὲ ἐρριμένα ἐπὶ τραπεζίου ἢ πίλος ἐκ μαύρων τριχάπτων καὶ ἐλαφρά τις ὁσμὴ ἴου, καθιστῶσιν ἔτι καταφανεστέραν τὴν ἀντίθεσιν μεταξὺ ἔξων πολυτελῶν καὶ καθηκόντων, τὰ ὁποῖα ἤθελον πτοήσῃ πλείστων ἀνδρῶν τὰς καρδίας. Ἐκ τοῦ βάθους τοῦ φαρμακείου καὶ τοῦ ὑπνωτηρίου τῶν ἀρρώστων ἐξέρχεται ὁσμὴ φανικοῦ ὀξέος ἐπαναφέρουσα εἰς τὴν μνήμην τὴν πραγματικότητά. Τὸ δεύτερον πάτωμα εἶναι ὁ τόπος τῆς προσκαίρου ἀναπαύσεως, κάτω εἶναι ὁ τόπος τῆς ἐργασίας, τῆς ἀηδίας, ἣν ὀφείλουσι νὰ ὑπερникήσωσι, τῆς διαρκοῦς θυσίας. Ἐκεῖ, αἱ κυρίαι τοῦ Γολγοθᾶ, αἱ χῆραι διδάσκονται διὰ τῆς πείρας, ὅτι αἱ θλίψεις πραύνονται ἀφ' ἐαυτῶν καὶ καθίστανται ἥττον δριμεῖαι ὅταν συντροφον ἔχωσι τὸ καθήκον τοῦ ἀνακουφίζειν τοὺς πάσχοντας, πείθονται δὲ ὅτι ὁ ἄριστος τρόπος τοῦ μὴ ἐνδιατρίβειν περὶ τὰς ἰδίας ἀλγηδόνας, εἶναι τὸ ἀεῖχεῖν ἐν νῷ τὰς ἀλγηδόνας τῶν ἄλλων.

Εἰς τὸ τελευταῖον πάτωμα κατοικοῦσιν αἱ ὑπηρετρίαι, νέαι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐξ ἀφοσιώσεως ὑπηρετοῦσαι καὶ οὐδεμίαν λαμβάνουσαι ἀντιμισθίαν, φέρουσι δὲ ἐνδυμα ὁμοιόμορφον, κατ' ἐμὴν γνώμην, ὑπὲρ τὸ δέον ὁμοιάζον πρὸς τὸ μοναχικόν, καθόσον ἀρμυζει νὰ διατηρήσῃ τὸ ἱδρυμα τὸν ὅλως λαϊκὸν αὐτοῦ χαρακτήρα. Αἱ ὑπηρετρίαι αὗται κοιμῶνται ἐντὸς κοινοῦ ὑπνωτηρίου καὶ συναθροίζονται εἰς κοινὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ βλέπω ραπτικὰς μηχανὰς* διορθοῦνται δὲ ἐκεῖ αἱ σινδόνες καὶ ῥάπτονται ἀπόμακτρα καὶ τυλίσσονται οἱ ἄρτι πλυθέντες ἐπίδεσμοι, ὅπως χρησιμεύσωσι τὴν ἐπαύριον. Τὰ τρία ταῦτα πατώματα εἶναι ἐκτισμένα ἐπὶ μεγάλου ὑπογείου ἡσφαλτωμένου, περιέχοντος τὰς συσκευὰς ἐνός